

The day after the tournament before

Slecht geslapen, liggen woelen, wel twintig keer de wedstrijden opnieuw gespeeld in gedachten maar nog steeds wilde hij er maar niet in.

Het valt ook niet mee om spits te zijn tegenwoordig, voor je het weet scoor je een keertje niet en speel je het volgende toernooi bij de Rotterdammers of het Empa team mee.

Waar hebben we het over; Het internationale loodsen veldvoetbal toernooi, dit jaar gespeeld in Antwerpen rond Hemelvaart.

Al maanden waren we met de voorbereiding bezig, elke dinsdagmiddag voor zover de rol het toeliet met hoge snelheid naar de Zeewijk hal gesneld om te trainen en ons geestelijk, mentaal en emotioneel voor te bereiden op het toernooi van het jaar. Lichamelijk hoefde niet want onze conditie was natuurlijk uitstekend zoals het een loods betaamt.

Gelukkig dit jaar een aardig groot team van 16 man op de been kunnen krijgen zodat teamcaptain Hans Piso al wekenlang glunderend zijn bootjes voer. Hopelijk zou iedereen ook heel blijven zodat we het hele toernooi de beschikking zouden hebben over deze grote groep. Op woensdagmiddag gingen de meesten al richting Antwerpen om op tijd te zijn voor de loting. Niet dat dat erg belangrijk was want om de beste te zijn moet je van iedereen kunnen winnen. Zo'n loting is meer het begin van een psychologische oorlogsvoering om de tegenstanders op het verkeerde been te zetten.

De loting verliep voor ons vrij gunstig met Antwerpen en Kiel in de poule. Allebei angstgegners, dat wel, maar dan weet je gelijk waar je aan toe bent.

Gelukkig was tijdens de lotingsavond (welke gecombineerd werd met een rondvaart op de Schelde alwaar we wel 1 hele containerboot mochten aanschouwen) het Belgische bier al gauw op omdat de organisatie zich wellicht wat verrekend had. Goed voor ons natuurlijk want dat betekende dat we de eerste avond tenminste fris ons mandje in konden om fit aan het toernooi te beginnen. Dat we na aankomst in het hotel die eerste avond nog even de tactiek hebben doorgenomen in de bar van het hotel was uiteraard vanzelfsprekend.

Goed, de morning after the night before was een stralende; Allebei blije gezichten aan het ontbijt en om 8 uur was de ploeg compleet en konden we richting playing grounds.

De velden lagen er op het eerste gezicht redelijk bij maar dat kwam waarschijnlijk door de mist die er nog hing want toen we veld 2 en 3 betraden om ons warm te lopen was het knollengehalte toch weer vrij hoog.

Enfin, niet geklaagd en vol goede moed aan de bak.

De eerste pot tegen Kiel was op papier een eitje dus voor ons altijd lastig want daar gaan we doorgaans slecht mee om. Dat klopte ook wel want we kregen met 1-0 op de broek uit welgeteld een aanval van Kiel tijdens de hele partij. Ondergetekende was zo onder de indruk van de ambiance dat ie een niet te missen kans voor open doel toch liefjes in de handen van de keeper van Kiel deponeerde. Ongelofelijk want het missen van die bal was moeilijker dan hem erin peren. Ook tormacher GJ Nienhuis wist niet tot scoren te komen waardoor we het a la Nederlands elftal weer niet in eigen hand hadden.

De tweede pot tegen Antwerpen moesten we derhalve de nul houden. Dat lukte wel erg letterlijk want ook de spitsen deden er weer alles aan om maar geen goal te maken. Achterin hielden we gelukkig ook de nul waardoor we toch terug konden zien op een redelijke pot.

Alleen jammer dat we tegen 12 man stonden die wedstrijd want de scheids was er een van het type zuhause-flauser die Roy trakteerde op geel wegens protesteren en ondergetekende op dito gekleurde kaart omdat ik hem toefluisterde dat ik twijfelde aan zijn seksuele geaardheid. Je mag ook helemaal niks meer zeggen tegenwoordig!!

Dat betekende dus dat we gedurende drie minuten met 9 man in het veld stonden hetgeen gelukkig door karaktervoetbal van de ploeg niet heeft geleid tot een tegengoal, 0-0 dus. Op naar de volgende poule. Op zich niet verkeerd dat we laatste waren in de poule want als we tweede waren geworden zouden we zijn gekoppeld aan onder andere Rotterdam. Hadden we die een pak slaag gegeven dan was het dus fluiten geweest naar de egalisatie van dit jaar. Maar goed, het werden Oostende en Weser Ems (altijd lastig).

Weser Ems is een goede ploeg met sportieve voetballers en met onze oude vriend Wolfgang In de gelederen.

Gelukkig hadden we weer de beschikking over een echte coach (Joop Dekker) tijdens de laatste wedstrijden want die zouden we nodig hebben. Jammer dat Joop zo laat was maar dat krijg je als je de hele ochtend rondjes blijft rijden over de ring Antwerpen en denkt dat afslag Eindhoven de weg naar het sportpark is. Maar goed, hij was er gelukkig die laatste potten. Wederom een goede wedstrijd tegen Weser Ems maar ook hier kregen we kansen die op knullige manier om zeep werden geholpen oa door ondergetekende. Gelukkig weet de hele ploeg nu dat ik geen linkerbeen heb want ik presteerde het weer een bal te missen die er eigenlijk niet naast kon. Dit jaar maar weer eens oefenen met de linker. 0-0 dus.

Tegen Oostende moesten we punten pakken om in ieder geval de zesde plaats veilig te stellen. Het was een meer dan harde pot maar dat schijnt bij ons altijd zo te zijn als we tegen Belgen spelen. In de eerste helft was het dan eindelijk zover; Een prachtig genomen corner van Bart vanaf links belandde precies op mijn hoofd en deze keer ging hij er wel in; 1-0.

Wat een bevrijding al was ik volgens mij de enige die juichte omdat de rest nog zuur stond te kijken vanwege alle gemiste kansen.

In de tweede helft werd mijn directe tegenstander een beetje frustrado (Braziliaans voor gefrustreerd) omdat ie er door deze loods op leeftijd een paar maal werd uitgelopen. Dit reageerde hij af op onder andere onze nieuwe voorzitter die juist de wedstrijd van zijn leven stond te ballen. Gelukkig bleef de forse tackle zonder gevolgen.

De scheidsrechter vond het nog nodig Bart af te fluiten die op maat werd bediend door DJ junior. Buitenspel volgens hem maar dit ging op aanwijzing van een vriendelijke Belgische verdediger die zijn hand al omhoog had voordat DJ ook maar dacht om te gaan schieten. Joop vond dit erg onsportief en bracht dit in iets fermere taal over aan onze Belgische vriend die hierop Joop een lesje wilde leren. Gelukkig was Johan in de buurt om dit ,zoals het een goed bestuurslid betaamt , tactisch en met zachte hand op te lossen.

Getergd waren we en dat uitte zich aan het eind van de tweede helft dan ook nog in een tweede treffer van Geert Jan op aangeven van de drillmaster zelf. Zelfs op de grond liggend tussen de keeper en een verdediger in wist hij hem er toch in te krijgen, klasse.

Met dit resultaat waren we zesde. Niet slecht omdat alles toch wel erg dicht bij elkaar zat dit jaar. Echter, met een beetje meer mazzel hadden we ook in de bovenste regionen kunnen eindigen. Misschien als Wiggele dit jaar wat vaker vrij krijgt van Olga en dus op de dinsdag komt trainen dat het volgend jaar dan nog beter gaat. De finale ging dit jaar tussen nieuwkomer Italie en Rotterdam. Mooie wedstrijd waarin de Rotterdammers met 2-0 op de broek kregen hetgeen natuurlijk nog altijd beter is dan de intertoto plek van hun big brother in de Kuip.

Italie campeonen en dat hebben we geweten ook. Mooi feestje maakten die mannen ervan, een aanwinst voor het toernooi. Zou leuk zijn als we over een paar jaar die kant op kunnen om daar het Empa-toernooi te spelen. Kunnen we gelijk even die Venetie tocht roeien, hoeven onze roeiers niet dat lange stuk te rijden en in de tijd dat wij daar zijn kunnen ze dan mooi onze bootjes varen in Ymuiden.

Goed geregeld dacht ik zo.

Hoogtepunt van de dag was de onderscheiding van onze FLPlayers DJ senior, Piet en Bert voor hun verdiensten de afgelopen 30 jaar. Samen goed voor meer dan 80 Empa

toernooien,ongelofelijk gewoon. Piet en DJ deden dit jaar met het Empa team mee omdat die te weinig mensen hadden en dit ging zeker niet onverdienstelijk. Bert deed met ons mee en wist voor de eerste keer in 40 jaar het hele toernooi zonder zweepslagen en andere pijntjes uit te spelen.

Waarschijnlijk kunnen de mannen nog 20jaar mee maar hier is toch een taak weggelegd voor onze voorzitter om aspiranten ook te beoordelen en aan te nemen op hun voetbalkwaliteiten en sportieve instelling. Die roeiboot zit de komende jaren wel vol dus wordt het tijd dat we ons gaan focussen op het voetballen.

Bovendien,het is een mooie traditie en het zou zonde zijn als die verloren gaat door gebrek aan aanwas.

Was ik nog vergeten te vertellen dat de prijsuitreiking en feestavond wederom erg gezellig was. Natuurlijk hebben we het niet laat gemaakt omdat we de volgende dag weer richting Ymuiden en omstreken moesten om des avonds de beurtrol te versterken.

Bij deze wil ik de Belgische collegae bedanken voor de organisatie en feestelijkheden en ik hoop dat wij als Amsterdam pilots volgend jaar in Emden wederom een (representatief) team op de been kunnen brengen. Hopelijk dat Joop een Tomtom voor zijn verjaardag krijgt zodat ie niet verdwaalt in de heimat volgend jaar.

Jim Sperling (Toekomstig laatste man).